

16 березня — День працівників житлово-комунального господарства та побутового обслуговування населення

Славутич — місто зразкового комфорту і благоустрою

Восени після дощу тут пахне прілим лісовим листям, хвоєю і... грибницею. Зійшов трохи вбік від тротуару і, що цілком можливо, ще й натрапиш на гриб!.. Весна ж дарує Славутичу хмільну чистоту повітря, різноголосся птахів, швидкий ріст до сонця трав і квітів та сріблясті відблиски м'якеньких "котиків" на верболозах.

От у такій згоді із природою, де із людської доброти та мудрості між сучасних і досить привабливих архітектурно багатоповерхівок та котеджів, котрі зведені після аварії на ЧАЕС для обслуговуючого персоналу станції та їхніх сімей в екологічно чистій місцині серед хвойного лісу, ще й полишено доволі височеньких (аж наче попідхмарних...) ялин, що додає Славутичу витонченості та європейської краси. Не підводять його

і "внутрішні артерії" — комунальні комунікації. Бо і житлово-комунальна сфера, в унісон із природою, тут — на висоті. Притому — на всіх напрямках. А підтвердженням цього є затишок та комфорт у домівках, надзвичайна чистота і доглянутість території міста, а також (чим пишаються по праву...) перші місця у всеукраїнських і обласних конкурсах із благоустрою. Тож зовсім не випадково, що в останні роки до Славутича їдуть повчитися, як цивілізовано давати лад житлово-комунальній сфері, не лише делегації із Київщини, багатьох інших регіонів України, але і зарубіжжя. Бо краще жити хочеться всім, але як таке наблизити і зробити реальністю? У Славутичі вони знаходять на це чимало відповідей. Отже ми у місті атомників за тим же — досвідом.

Від філософії про «каналізацію» — до потреб кожної людини

За 18 років міський голова Славутича Володимир Петрович Удовиченко чимало доклав старань, аби місто для кожного, хто поріднив із ним долі і родоводи, було "повною чашею" — забезпечувало всі можливі потреби, в тому числі соціальні. Тому чільні ознаки Славутича нині — це турбота про збільшення робочих місць, активна підтримка підприємливих людей, а надто молоді, це нові підприємства і зразковий побут, а ще сучасне медичне обслуговування, найновіші форми викладання у навчальних закладах, добротні дитсадки, басейни, бібліотеки, спортази, висока культура торговельного обслуговування і обширна, на додаток, комп'ютеризація всіх і вся...

Начебто що ще треба, аби бути задоволеним тим, що ти мешкаєш саме у Славутичі? Але у Володимира Петровича Удовиченка тут свої міркування, своя часом перевірена життєвська філософія.

— Так, у місті багато зроблено не лише із моїх вказівок, моєї команди, але й за підтримки усієї громади, щоб Славутич по праву називати рідною домівкою, — погоджується. — І він таким став. Хоча, як пригадати отой трагічний вселенський час року 1986-го, коли не лише Україна, а й увесь світ запечалилися думкою про вибух реактора на ЧАЕС, то працівники атомної станції, як і всі люди, кому треба було негайно виїжджати із радіаційно небезпечних місць, мали одну думку: "А що ж буде далі, чи буде їм дароване життя? Та й яким воно буде?.." Тому Славутич зводився, сказати б так, із руйн людського розпаду, зневіри у життєвську стабільність, страху перед радіацією і невідомістю майбутнього. Тож коли у квітні 1990 року став міським головою, то визначив для себе найголовнішу місію: повернути усім мешканцям Славутича віру у те, що все у них знову буде добре, що життя налагодиться і увійде у звичне русло, де будуть сміх і радість, оптимізм і мрії на майбутнє. І тут немає і не може бути другорядного... Тому у знак подяки я низько схилив голову перед тими, хто обрав для Славутича надзвичайно гарну а географічно зручну місцину, а також докладав немало сил у зведенні, розбудові міста. Як це вже

всім відомо — будували наші квартали вісім республік колишнього Радянського Союзу, і кожна доклала старань, щоб будівлі були не лише добротними, але й своєрідними, красивими у архітектурному плані. От це все, найперше, додало тепліни у серця майбутнім жителям Славутича. І далі ми продовжили цю "естафету" турботи про кожного, без винятку, мешканця міста.

Але, все ж, як вважаю, мало людині дати хороше житло, соціальні блага. От уявіть собі: у вас начебто все є, але тут у квартири на день-два (та що там — навіть на годину...) зникає вода. І от така проблема, та якщо вона ще й часто повторюється, може нанівець звести усі старання сприймати місто як надто рідне, єдине і найкраще. А мені таких розчарувань зовсім не хочеться від славутичан... Тому у 2000 році я остаточно переконався, що найголовнішою турботою мера, мерії має бути турбота про надійне забезпечення населення житлово-комунальними послугами. З приводу цього вивів навіть свою філософську формулу, яка вийшла, до речі, у перше видання мого збірника "Пошук істини. Суспільство і влада". Воно така: "Головна політика для міського голови — "каналізація", як система соціальних послуг".

Отже, істина вже — на поверхні. А до цього новаторський дух міського голови, безмежний азарт у роботі і бажання до модернізації, реконструкції, прогресивних змін (Володимир Петрович не без жарту, але все ж із певним натяком інколи зауважує: "Славутичу пощастило, що мені від батька передалися гени будівельника"...), привели до того, що у Славутичі чи не першими на всю Україну не просто заговорили про реформування житлово-комунальної галузі, а провели тут свого роду "революційний переворот". От лише окремі моменти цього. Було реорганізовано у більш мобільне в роботі і працездатніше за якісними показниками управління житлово-комунального господарства, звідки були вилучені "радянського гатунку", в'їла працюючі на місто ЖЕКі. Їх обов'язки було передано на теждерних засадах семи відповідним приватним підприємствам, між якими і розділили житловий фонд Славу-

● *Міський голова Славутича, повний кавалер ордена "За заслуги", лауреат Державної премії в галузі науки і техніки за 1999 рік та Міжнародної премії ім. В.Вернадського за 1997 рік і відзначений орденом Ярослава Мудрого у 2007 році, голова координаційної ради Фонду сприяння місцевому самоврядуванню при Президентові України, віце-президент Асоціації місцевих та регіональних влад України, президент "Клубу мерів", віце-президент Палати місцевих влад Володимир Петрович УДОВИЧЕНКО глибоко переконаний: це великий дарунок долі — повертатись із далеких доріг у рідний дім, у найкраще на світі місто — Славутич!*

тича на сім частин. З цього року, до слова, таких чотири...

Хто ж головний над цими приватними "нежеківськими" структурами, і за яким принципом вони працюють? У Славутичі одними із перших в Україні створили Службу єдиного замовника, в ролі якого виступає комунальне підприємство "Житлово-комунальний центр". Одна із функцій цього підприємства і є наймати, виходячи із інтересів споживачів, якнайкращі та найкращі надавачів житлово-комунальних послуг.

До цього з ініціативи Володимира Петровича Удовиченка запрацювала у місті як унікальна складова громадського суспільства Громадська рада міста, на засіданнях якої надто відверто, щиро і гостро піднімаються проблеми міста і пропонуються шляхи їх вирішення, в тому числі житлово-комунальні.

— Так, проблем у житлово-комунальній сфері міста у нас, попри те, що вже зроблено, ще достатньо, — підсумовує розмову Володимир Петрович. — Але я цілком впевнений, що все намічене — осилимо.

А тому мені напередодні професійного свята працівників житлово-комунального господарства надзвичайно приємно привітати усіх тих мешканців Славутича, хто за честь для себе має трудитися у цій галузі і примножує, в міру своїх сил, можливостей, обов'язків та посад, добробут рідного (такий рідного — і це скаже у нас більшість, в чому глибоко переконаний!) міста. Снаги вам тут, нових трудових перемог і обов'язково щастя, доброго непохитного настрою та оптимізму не лише у святі, а й в будні!

Краще менше, але краще

Як результат реформування житлово-комунальної галузі, що його пропонує мерія і міський голова Володимир Петрович Удовиченко, з 1 жовтня 2003 року у Славутичі запрацювало комунальне підприємство "Житлово-комунальний центр", подібного якому до цього часу не було не лише на Київщині, але й в Україні. Керувати ним було призначено Ірину Миколаївну ЖАБОЛЕНКО — красиву, статну жінку із добрим і всерозуміючим поглядом очей і із вимогливим причому, "генеральським" характером: лише повела рукою, а повинно вже бути зроблено... Тож в особі її Славутич отримав воістину справжню господиню, на яку давно заждався, отой оберіг-берегиню, яку повинна мати кожна оселя. І мають. Розмовляємо із нею.

— Знаю, Ірино Миколаївно, що у вас надзвичайно великий досвід роботи у житлово-комунальному господарстві, і за п'ятидню роботу ви нагороджені грамотами Верховної Ради України та Міністерства житлово-комунального господарства. Але все ж, як вам, жінці, вдається досягти поставленої мети на цій посаді? Адже надзвичайно велика відповідальність, та й підлегли — більшість чоловіки...

— Не скажу, що просто і легко проходять будні, бо тоді покривилася б душею... Але довкола мене всі — люди надзвичайно відповідальні, добросовісні у роботі, тому вирішувати будь-які виробничі питання для мене не стільки важко, як в радість. В радість тому, що коли у Славутичі з'явився наш центр, то я отримала змогу щиро і чесно відстоювати інтереси споживачів житлово-комунальних послуг.

— Яким чином це відбувається?

— На наше підприємство покладено завдання виконувати функції єдиного замовника та єдиного розрахункового центру для гарантованого забезпечення мешканців, підприємств і організацій міста житлово-комунальними послугами

Але ми — не виконавці цих послуг, ми гарант для населення, що складемо договори на надання послуг з кращими із кращих житлово-комунальними структурами. Ми — наймаємо, вони — працюють, ми — контролюємо їх роботу і оплачуємо послуги. У випадку, якщо робота котрогось із тих, хто забезпечує житлово-комунальні послуги, нас не влаштовує, то ми маємо можливість підібрати для його заміни інший виробничий підрозділ.

— Тут є, як нині модно говорити, прозорість дій?

— На цей час нас влаштовує робота комунального підприємства "Управління житлово-комунального господарства", яке надає ряд послуг, в тому числі дбає про забезпечення міста теплом і водою, а про житловий фонд у нас дбають вже не ЖЕКи (вони ліквідовані), а приватні житлово-експлуатаційні підприємства. Якщо минулого року таких було сім, то цього року за принципом "краще менше, та краще", заключили договори лише із чотирма, виробничих потужностей яких цілком вистачає, аби давати лад багатопверхівкам і прибудинковим територіям. Тобто нині наш Славутич умовно

розділено на чотири частини і кожна має тут, смію сказати, доброго господаря. Бо, обходячи квартали, будинки, я, як і всі мешканці міста, бачу — зміни на краще у догляді за житловим фондом очевидні. У підвалах та на горіщах будинків помітно почистішало, у під'їзді, де зроблено поточні ремонти, любо зайти. А ще оновлюються фасади багатопверхівок, ремонтуються, а то й повністю перекриваються дахи. Зразково чисто стало і на прибудинкових територіях. Притому мешканці будинків, які на пер-

ших порах з недовірою поставились до роботи приватних підприємств, нині вже у більшості своїй переконані: про житловий фонд нарешті по справжньому стали дбати. Що мені приємно сказати — праця приватників шанується людьми. Чистота і порядок, які вони наводять у будинках — підтримується мешканцями. І хтось вже від себе почав насаджувати квіти поблизу будинків, хтось — деревця, куці. Отак разом і стаємо дружнішими у турботі за чистоту і добробут міста.

● У заступника міського голови Юрія Олександровича ОСТРЯНИНА і директора комунального підприємства "Житлово-комунальний центр" Ірини Миколаївни ЖАБОЛЕНКО повне взаєморозуміння у тому, яким чином підвищувати для мешканців Славутича якість житлово-комунальних послуг.

«Кардіограми» теплових мереж — у нормі!

Скажи, чи тепло у тебе в квартирі, і я скажу — який ти господар... У Славутичі єдиним і досить дбайливим "господарем", який дбає за тепло у приміщеннях у всьому місті, є комунальне підприємство "Управління житлово-комунального господарства", котре очолює Віталій Остапович Кучинський. Тож, хоча осінньо-зимовий опалювальний сезон наближається до завершення і надворі помітно потепліло, на підприємстві все ж не розслаблюються: міська котельня, якою відають, все так же, як і на початку перших морозів осені 2007 року, працює у звичайному ритмі, безперебійно подаючи у системи опалень гарячу воду. А тому у квартирах славутичан досі тепло і затишно. Більше того — багато із них в цю зиму зрозуміли, що вже не хвилюватимуться через те, що в одному будинку тепліше, а в іншому — прохолодно. Таке було, таке поодиноким (не будемо тут ідеалізувати, бо до цього і Європі далеко...) ще має місце. Але у більшості будинків Славутича вже настала довгоочікувана "зрівнялівка" в обігріві квартир: надійна і довготривала. І секрет того простий.

— Напередодні опалювального сезону, що, на жаль, з ряду об'єктивних причин не робилося з часу перших років існування Славутича, тобто понад двадцять років, — каже головний інженер КП "УЖКГ" Олександр Віталійович Куделін, — ми провели

наладку всіх без винятку теплових мереж міста, вживши необхідних технічних заходів, які б в опалювальний сезон забезпечили рівномірну подачу теплоносія для всіх будинків. Коли котельня запрацювала — поставили це на щоденний контроль, фіксуючи у відповідних графіках температурний режим на тепломережах. Ось вони, ці графіки температури води, яка подавалась і подається безпосередньо у тепломережі на всіх її етапах проходження до споживача.

Олександр Віталійович без посіху (і жестами, і всім своїм виглядом наче додаючи: "А що б ви думали — у нас це так, по-господарськи!") передає мені біленькі аркуші паперу із таблицями та температурними графіками, які одразу аж хочеться назвати "кардіограмами" славутичанських тепломереж. Бо, погодьтесь, допоки у серці тепло — то воно живе, а теплі квартири у морози — це найголовніша ознака життєдіяльності міста...

Але це лише один із моментів роботи КП "УЖКГ" на благо Славутича. Бо, окрім теплопостачання, тут піклуються про забезпечення споживачів питною водою, електроенергією, дбають про утримання у належному технічному стані не лише комунікацій, але й інженерних споруд. Клопіт підприємства також — відведення й очищення стічних вод, експлуатація міських авто-

мобільних доріг та інженерних мереж зовнішнього освітлення. При тому і на цих ділянках роботи в останні роки помітне поживалення. Зрештою, настільки — наскільки вистачає коштів.

Курс при цьому взято на модернізацію та реконструкцію виробничих об'єктів, де кінцевою метою є не лише поліпшення якості

послуг, але й всеукраїнське нагальне — економія енергоресурсів.

— Завдяки модернізації ряду виробничих об'єктів господарства, в тому числі котельні, — підсумовує розмову Олександр Віталійович Куделін, — лише за цей опалювальний сезон вже маємо зекономленими 790 тисяч кіловат-годин, що у перерахунку становить понад 350 тисяч гривень.

● Головний інженер КП "УЖКГ" Олександр Віталійович КУДЕЛІН (зліва на фото) вирішує виробничі питання із начальником водоочисних споруд Віталієм Миколайовичем МАКСИМЕНКОМ та начальником цеху тепловодопостачання Володимиром Васильовичем ШУЛЬГОЮ.

«Гранд-сервіс» поза конкуренцією

Саме це нині можна почути від багатьох мешканців Славутича про приватне виробничо-комерційне підприємство "Гранд-сервіс". І вони такі мають рацію, бо "Гранд-сервіс" (рівнозначно — великий сервіс) першим довів місту, що приватник у житлово-комунальній сфері — це надання саме тих добротних послуг, яких ми ніколи не мали за радянських часів і не маємо й по цей час у переважній більшості населених пунктів як Київщини, так і України в цілому...

Втім, із вдячністю сприймаючи такі відгуки, директору "Гранд-сервісу" Юрію Олександровичу Єгоренку все ж "поза конкуренцією" бути зовсім не хочеться. Бо із власних переконань, житейського досвіду знає: там, де є вона, там не може бути застою у справах.

— А от саме відсутність конкуренції, монополізм у наданні населенню послуг, — діляться своїми роздумами, — і призвели до того, що житлово-комунальні структури набули інфантильності у ставленні до роботи і довели послуги до найпримітивніших форм, які аж ніяк не задовольняють споживачів. Адже якщо у будинку є дах — він повинен не протікати від дощів, якщо є ліфт — він має працювати, а не простоювати днями чи місяцями, чекаючи невизначених за строками ремонтів та некерованих санкціями виконавців. Хоча це повинно було б робитися, бо за що тоді платити комунальні послуги та не отримувати їх відповідну якість?

Але це — безкінечна розмова і безліч подібних запитань, на які у кожного, як і в мене, є відповіді... Тож якось, роздумуючи над цим, спало на думку довести і собі, і іншим, що житлово-комунальні послуги мають право бути своєчасними і доброякісними. Тут я почав шукати та знайшов своїх однодумців. Доречним

було і те, що у стінах міської влади за активної участі та підтримки міського голови Володимира Петровича Удовиченка заговорили про реформування житлово-комунальної галузі. Це вселяло певні надії...

Але поспішних кроків у вир цього реформування Юрій Олександрович Єгоренко тоді не зробив. Мав вже досвід роботи у бізнесі, а тому знав: будь-яка справа не терпить профанів. Тому декілька років вивчав не лише зарубіжний досвід, а й найбільш вдалі вітчизняні спроби реформування в окремих містах, в тому числі Комсомольську, Одесі. Штудював також нормативну базу, законодавство. І от у 2000 році з'явилось чітке бачення завдання і мети. Тож і було створено приватне підприємство "Гранд-сервіс" для виконання робіт з утримання та обслуговування житлових будинків та прибудинкових територій. Це було досить несподівано і навіть для такого прогресивного міста, як Славутич. Хтось намагався пророкувати: експеримент зірветься... Не зірвався, а навпаки... Нове підприємство, якому від жеківців було передано дбати про сім багатопверхових і ряд котеджів Белгородського кварталу, буквально за три місяці довело, на що воно здатне.

— У мене принцип у роботі такий: зроби ти раз, та гаразд, — каже Юрій Олександрович Єгоренко. — Тому наші працівники почали добросовісно наводити порядок. Ми також почали капітально ремонтувати внутрібудинкові комунікації, продірявлені дахи. Щоб люди цінували нашу роботу — почали домовлятися із мешканцями під'їздів таким чином: ті із них, хто бажав, щоб ми капітально відремонтували під'їзди, мав одразу за свої кошти встановити у них металеві двері із кодовими замками або домофонами. Таких бажуючих виявилось вдосталь: мешканці прагнули

● *Директор приватного виробничо-комерційного підприємства "Гранд-сервіс" Юрій Олександрович ЄГОРЕНКО, розмовляючи із мешканками однієї із багатопверхових Славутича, по-чужу приємне для себе: доглядом будинку вони задоволені, але... як би це ще так зробити, аби ніхто не палив цигарок у під'їздах! Ну що ж, і це, хоч і житейська, але проблема, яку також має розв'язати Юрій Олександрович....*

комфортного життя. Цей ажіотаж довкола нашої діяльності і зацікавленість багатьох мешканців у ній призвів до того, що буквально через три місяці нам удвічі було збільшено площі житлового фонду для обслуговування.

А у 2003 році, продовжує Юрій Олександрович, вимиті і вицищені, добре доглянуті силами "Гранд-сервісу" багатопверхівки та подвір'я остаточно переконали і найскептичніших мешканців Славутича, що найкраще для них, коли виконавець послуг — приватник.

Зараз "Гранд-сервіс" опікується житловим фондом трьох кварталів - Белгородського, Ленінградського, Московського. Аби добросовісно да-

вати всьому лад — на підприємстві є 50 чоловік, які працюють у таких виробничих підрозділах: будівельна дільниця, дільниця з обслуговування сантехнічного та електротехнічного обладнання та цілодобова аварійна служба і адміністративний апарат. Дуже багато обов'язків і у самого Юрія Олександровича, у якого, до слова, почесних відзнак та нагород за роботу стільки, що вистачило б на все місто. Зараз Юрій Олександрович є членом міськвиконкому, головою громадської організації "Спілка виробників та роботодавців", а також є засновником та головним редактором комунально-аналітичної газети "Комфорт". Отже, роботи вистачає. Успіхів тут у всьому!

Слово — велика сила

Слово — велика сила: агітаційна і пропагандистська. Врахувавши це і важливість моменту реформування житлово-комунальної галузі, — у Славутичі почали випускати інформаційно-аналітичну газету житлово-комунальної сфери міста "Комфорт". Мабуть, єдину та-

ку на всю Україну. Ідея її випуску належить директору приватного виробничо-комерційного підприємства "Гранд-сервіс" Юрію Олександровичу Єгоренку. Він і став її засновником. А редактором тут працює Марина Алексашина, яка у кожному газетний номер, що виходить

раз на місяць, вкладає свою часточку творчої душі. Завдяки цьому чи не кожен заголовок у газеті — це авторський унікальний афоризм чи то вдало заримовані рядки. Вони і радують читача, і зрозуміло повідомляють тему тієї чи іншої публікації. Судіть самі (російською мовою): "Чтобы город был красив — не жалея души и сил!", "Это ведь твой, а не чей-нибудь дом — стань

же хозяином в доме своем!", "Экономнее со счетчиками жить, но за ними мы должны следить", "Оптимизма прибавляется и веры, когда есть в стране такие мэры!", "Так много тех, кто город любит свой, — вот почему красивый он такой!"...

● *А це саме вона — редактор газети "Комфорт" Марина АЛЕКСАШИНА.*

Щоб було так, як... у Європі

Мабуть, ми ще довго порівнюватимемо: у нас так, а от у Європі — краще. Але молода генерація Славутича, яку у добрих починаннях завжди підтримують у міськраді, все європейське, цивілізоване наближає, притому досить швидкими темпами, до рідного міста. Серед таких і директор ТОВ "Сервіс-центр" Олександр Васильович Швець, який із 1998 року і по цей час, пройшовши минулого року черговий конкурсний відбір, продовжує дбати про певну частину житлового фонду Славутича — квартали Вільнюський, Ризький, Таллінський, Печерський. Але його планка у роботі настільки висока, що цим робота товариства не обмежується. Не переповідаємо все, а звернемо до основної "стратегії і тактики" високопрофесійного молодого керівника — його планів щодо твердих побутових відходів.

— На наше товариство, окрім всього, покладено роботу з вивозу і утилізації твердих побутових відходів із міста на полігон, який за сім із половиною кілометрів від Славутича, — каже Олександр Васильович. — Оскільки полігон не так вже і давно створений, у порівнянні із іншими на Київщині — він почав діяти із 1989 року, то,

зрозуміло, нині його потужності досить великі. Але все ж, на мое глибоке переконання, закопувати склобій, пет-пляшки, бляшанки, інші відходи побуту у землю — це варварство та й злочин перед природою. Бо те все на шкоду довкіллю. І у цивілізованих країнах, як це знаємо, вже давно відмовились від подібної утилізації твердих побутових відходів й успішно переробляють все можливе із них, скажімо, для потреб народного господарства. Вчиться цьому у Київщина. Адреси такі у мене є. А постачальником сировини таким підприємств цілком може бути наш Славутич. Уявіть тут собі ці можливості, якщо вдень вивозимо із міста на полігон спецмашинами близько 150 кубічних метрів твердих побутових відходів... От з того всього і виник задум зайнятися сортуванням, а відтак реалізацією певної категорії твердих побутових відходів: склабою, пет-пляшок і поліетилену, макулатури.

Сказано — зроблено. Тому нині Олександра Васильовича досить часто можна побачити на полігоні біля не так давно придбаної лінії з сортування твердих побутових відходів. Вона поки що у стадії на-

ладки, але от-от має запрацювати. І, до речі, як вже порохували спеціалісти, продовжить вік служби полігону, розвантаживши його від надмірної утилізації відходів, не менше, як на 40 літ.

Тим часом у директора ТОВ "Сервіс-центр" ще й такі плани: у

цьому році відкрити на території міста, чого раніше не було, три пункти із прийому склабою, макулатури, пластику. На територіях же тих кварталів, якими опікується товариство, готуються до встановлення контейнерів з роздільного прийому твердих побутових відходів.

● Директор ТОВ "Сервіс-центр" Олександр Васильович ШВЕЦЬ на полігоні твердих побутових відходів міста Славутича, де йде наладка лінії з сортування твердих побутових відходів.